

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Historiske Psalmer og Riim til Børne-Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Historiske Psalmer og Riim til Børne-Lærdom", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 46. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1832_502A-txt-shoot-idm2592.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jesu Födssel

No. 10.

Mel. Kommer til mig sagde Guds Søn.

- 1 **O**p, glædes Alle, glædes nu,
Med Fryd opfylder Sind og Hu,
I Herren, Eders Glæde!
Thi Jesus Han er nu saa nær
Og vil, fordi Han har os kjær,
Udi vort Kjød Sig klæde!
- 2 Bort Sorg og krænk ei meer vort Sind!
Guds Glæde lukke vi nu ind,
At vi kan Jesum favne
Med Bøn og Hjertens Tak og Tro,
I Hannem skal vort Haab og Ro
Sin Glæde aldrig savne!
- 3 47Din Fred, o Gud, som overgaaer
Alt det, som Sind og Sands formaaer,
Vort Sind og Hjerte vaere
I Christo Jesu, at vi maae
En hellig Jule-Glæde faae,
Som vinde kan og vare!

No. 11.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

- 1 Fryd dig i Guds Behag,
Paa denne Jule-Dag,
Al Verdens Folk og Skare!
Gud vilde aabenbare
Sin Søn, vor Jule-Glæde,
Af Glæde maae vi græde!
- 2 I Spaadom taled' Gud,
Ved mange Sende-Bud,
Om Trøsteren i Nøden,
Om Frelseren fra Døden,
Nu er Han her tilstede,
O hellig' Jule-Glæde!
- 3 48Kun billedlig bekjendt,
I gamle Testament,
Nu er Han født og baaret,
Nu kommer Gylden-Aaret,
Guds Søn i Barne-Klæde,
O hellig' Jule-Glæde!
- 4 O min Immanuel,
Oplys mit Sind og Sjæl,
Jeg kan til Krybben gange,
Med Nyn paa Engle-Sange,
Din Lov med Lyst udkvæde
For denne Jule-Glæde!

No. 12.

Egen Melodie.

- 1 Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem;
Thi glæde sig Jerusalem!
Halleluja, Halleluja!
- 2 En fattig Jomfru sad i Løn,
Sad i Løn,
49Og fødte Himlens Konge-Søn!
Halleluja, Halleluja!
- 3 Han lagdes i et Krybbe-Rum,
Krybbe-Rum,
Guds Engle sang med Fryd derom!
Halleluja, Halleluja!
- 4 Og Østens Vise offred' der,
Offred' der
Guld, Røgelse og Myrrha skjær!
Halleluja, Halleluja!
- 5 Forvunden er nu al vor Nød,
Al vor Nød,
Os er idag en Frelser fød!
Halleluja, Halleluja!
- 6 Guds kjære Børn vi blev paa Ny,
Blev paa Ny,
Skal holde Juul i Himmel-By!
Halleluja, Halleluja!
- 7 Paa Stjerne-Tæpper lyse-blaae,
Lyse-blaae,
50Skal glade vi til Kirke gaae!
Halleluja, Halleluja!
- 8 Guds Engle der os lære brat,
Lære brat,
At synge, som de sang i Nat!
Halleluja, Halleluja!
- 9 Da vorde Engle vi som de,
Vi som de,
Gud-Faders Ansigt skal vi see!
Halleluja, Halleluja!
- 10 Lovsyng Ham til evig Tid,
Evig Tid,
For Frelser bold og Broder blid!
Halleluja, Halleluja!

No. 13.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

- 1 Her komme Dine arme Smaae,
O Jesu! i Din Stald at gaae;
Oplys Enhver i Sjæl og Sind,

At finde Veien til Dig ind!

- 2 Vi løbe Dig med Sang imod,
Og kysse Støvet for Din Fod,
O salig' Stund, o klare Nat,
Da Du blev født, vor Sjæle-Skat!
- 3 Velkommen fra Din Himmel-Sal
Til denne Verdens Græde-Dal,
Hvor man Dig intet Andet bød,
End Stald og Krybbe, Kors og Død!
- 4 Ak, Jesus, ak! hvor gaaer det til,
At dog saa Faa betænke vil
Den synderlige Kjærlighed,
Der drog Dig til vor Jammer ned!
- 5 O, drag os Smaa dog til Dig hen,
Vor søde, fromme Sjæle-Ven!
At Hver af os saa inderlig
I Troen maa omfavne Dig!
- 6 Lad Verden ei med al sin Magt
Os rokke fra vor Daabes Pagt,
Men giv, at al vor Længsel maa
Til Dig, til Dig alene staae!
- 7 Saa skal det skee, at vi engang
Med Helgen-Sind og Fryde-Sang,
I Himlens søde Paradiis,
Skal prise Dig paa Engle-Viis!
- 8 Her staae vi nu i Flok og Rad,
Som Blomster smaae, med Knop og Blad;
O hjælp, at Kreds og Ring vi maae
I Himlen om Din Throne slaae!

No. 14.

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

- 1 Søde Jesu, Davids Rod!
Kæmpestærk og barnegod!
Høvding stor i Engle-Hjem,
Barnefødt i Bethlehem!
Du, som giver Nyaar bedst,
Kom herind og vær vor Gjæst,
Gjør en liflig Jule-Fest!

No. 15.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

- 1 I denne søde Jule-Tid
Tør man sig ret fornøie,
Og bruge al sin Kunst og Flid,
Guds Naade at ophøie;
Ved Ham, som er i Krybben lagt,

- Vi hjertelig, af al vor Magt,
Os glæde vil og fryde:
Din Lov skal høres, Frelsermand,
Saa vidt og bredt i Verdens Land,
At Bjerg og Dal gjenlyde!
- 2 Du liden Søn af Guddoms-Rod,
Fuld-underligt at sige,
For Dine Fjenders Skyld forlod
Dit søde Himmerige;
Det var Dig svart at tænke paa,
At Verden skulde undergaae,
Det skar Dig i Dit Hjerte,
Af saadan Hjertens-Kjærlighed
Du kom til os paa Jorden ned,
At lindre al vor Smerte!
- 3 54Vor Tak vi vil frembære da,
Endskjøndt den er kun ringe,
Hosjanna og Halleluja
Skal allevegne klinge;
Guds Ark er kommen i vor Leir,
Thi sjunge vi med Fryd om Seir,
Mens Hjertet sig kan røre,
Vi sjunge om den dybe Fred,
Saa Helvede skal ryste ved
Vor Jule-Sang at høre!
- 4 Gud er nu ikke længer vred,
Det kan vi deraf vide,
At Han har sendt sin Søn herved,
For Verdens Synd at lide;
Det vorde vidt og bredt bekjendt,
At Gud for os sin Søn har sendt
Til Jammer, Vee og Vaade;
Hvo vilde nu ei være fro,
Og lade al sin Sorg beroe
Paa Jesu søde Naade!
- 5 55Som Natten aldrig er saa sort,
Den jo for Solen svinder,
Saa farer al min Kummer bort,
Naar jeg mig ret besinder,
At Gud saa hjertens-inderlig
Af Evighed har elsket mig,
Og er min Broder vorden;
Jeg aldrig glemmer disse Ord,
Som klingede i Engle-Chor:
Nu er der Fred paa Jorden!
- 6 Og blandes end min Fryde-Sang
Med Graad og dybe Sukke,
Saa skal dog Korsets haarde Tvang
Mig aldrig Munden lukke!
Naar Hjertet sidder mest beklemt,
Da bliver Frydens Harpe stemt,
At den kan bedre klinge,
Og knuste Hjerter føle bedst,
At Julens store Fryde-Fest
Har Lægedom at bringe!
- 7 56Halleluja, vor Strid er endt,
Hvo vilde mere klage!
Hvo vilde mere gaae bespændt
I disse Fryde-Dage!
Syng høit i Sky, Guds Kirke-Flok:
Halleluja, nu har jeg nok,

Den Lyst er uden Lige!
Halleluja, Halleluja!
Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
Med Ham til Himmerige!

No. 16.

Mel. Med Sorgen og Klagen, hold Maade.

- 1 Den yndigste Rose er funden,
Blandt stiveste Torne oprunden,
Vor Jesus, den deiligste Pøde,
Blandt syndige Mennesker grø'de.
- 2 Alt siden vi tabte den Ære
Guds Billedes Frugter at bære,
Var Verden forvildet og øde,
I Synd var vi aandelig døde.
- 3 57Da lod Gud en Rose opskyde,
Og Sæden omsider frembryde,
At rense og liflig forsøde
Vor Væxtes fordærvede Grøde.
- 4 Saa blomstrer Guds Kirke med Ære,
Og yndige Frugter kan bære,
Thi Jesus dens Grøde opliver,
Og Sødme i Safterne giver.
- 5 Al Verden nu burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde,
Men Mangen har aldrig fornummen,
At Rosen i Verden er kommen!
- 6 Forhærdede Tidsel-Gemytter,
Saa stive som Torne og Støtter!
Hvi holde I Eder saa ranke
I Stoltheds fordærvede Tanke!
- 7 O, søger de lavlændte Steder,
Der smile de barnlige Glæder!
Der faae I Guds-Barnet i Tale,
Thi Roserne voxer i Dale!
- 8 58Nu Jesu! Du immer skal være
Mit Smykke, min Rose, min Ære,
Du ganske mit Hjerte indtager,
Din Sødhed jeg finder og smager!
- 9 Min Rose mig smykker og pryder,
Min Rose mig glæder og fryder,
De giftige Lyster den døder,
Og Korset saa liflig forsøder!
- 10 Lad Verden mig alting betage,
Lad Tornene rive og nage,
Lad Hjertet kun bugne og briste,
Min Rose jeg aldrig vil miste!

No. 17.

Mel. Den signede Dag med Fryd vi seer.

- 1 Velkommen igjen Guds Engle smaae,
Fra høie Himmel-Sale,
Med deilige Solskins-Klæder paa,
I Jordens Skygge-Dale:
Trods klingrende Frost, godt Aar I spaae
For Fugl og Sæd i Dvale!
- 2 59Vel mødt, under Sky, paa Kirke-Sti,
Paa Snee, ved Midnats-Tide,
Udbære vor Juul ei nærder I,
Derpaa tør vi vel lide,
O, ganger dog ei vor Dør forbi,
Os volder ei den Kvide!
- 3 Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
Kun Armod er derinde,
Men gjæstet I har en Hytte før,
Det drages vi til Minde;
Er Kruset af Leer og Kagen tør,
Deri sig Engle finde!
- 4 Med venlige Øine himmelblaae,
I Vugger og i Senge,
Vi Puslinger har i hver en Vraa,
Som Blomster groe i Enge;
O, synger for dem som Lærker slaae,
Som hørt de har ei længe!
- 5 Saa drømme de sødt om *Bethlehem*,
Og er det end forblummet,
De drømme dog Sandt om Barnets Hjem,
Som laae i Krybbe-Rummet,
60De drømme: de lege Juul med dem,
Hvis Sang de har fornummet!
- 6 Da vaagne de mildt i Morgen-Gry,
Og tælle meer ei Timer,
Da høre vi Psalmen, som paa Ny
Sig ret med Hjertet rimer,
Da klinger det sødt i høien Sky,
Naar Jule-Klokken kimer!
- 7 Da vandre Guds Engle op og ned,
Paa Psalmens Tone-Stige,
Da byder vor Herre selv Guds Fred
Til dem den efterhige;
Da aabner sig Himlens Borge-Led,
Da kommer ret Guds Rige!
- 8 O, maatte vi kun den Glæde see,
Før vore Øine lukkes,
Da skal, som en Barne-Moders Vee,
Vor Smerte sødt bortvugges!
Vor Fader i Himlen, lad det skee!
Lad Jule-Sorgen slukkes!

De hellige tre Konger.

No. 18.

- 1 Deilig er den Himmel blaa,
Lyst det er at see derpaa,
Hvor de gyldne Stjerner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke,
Os fra Jorden op til sig!
- 2 Kommer Smaae, og hører til!
Jeg for Eder sjunge vil
Om saa lys og mild en Stjerne,
Jeg det veed, I høre gjerne:
Himlen hører Eder til!
- 3 Det var midt i Jule-Nat,
Hver en Stjerne glimted' mat,
Men med Eet der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue,
Som en liden Stjerne-Soel.
- 4 62Langt herfra i Østerland
Stod en gammel Stjerne-Mand,
Saae fra Taarnet vist paa Himlen,
Saae det Lys i Stjerne-Vrimlen,
Blev i Sind saa barneglad.
- 5 Naar den Stjerne, lys og blid,
Sig lod see ved Midnats-Tid,
Var det Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
Skulde fødes paa vor Jord.
- 6 Derfor blev i Østerland
Nu saa glad den gamle Mand;
Thi han vilde dog saa gjerne
See den lyse Konge-Stjerne,
Før han lagdes i sin Grav.
- 7 Han gik til sin Konges Slot,
Kongen kjendte ham saa godt,
Hørte og med Hjertens-Glæde,
At det Lys var nu tilstede,
Hvorom gamle Spaadom lød.
- 8 63Han med Søn og Stjernemand
Flux uddrog af Østerland,
For den Konge at oplede,
For den Konge at tilbede,
Som var født i samme Stund.
- 9 Klare Stjerne ledte dem
Lige til Jerusalem;
Kongens Slot de gik at finde,
Der var vel en Konge inde,
Men ei den de ledte om.
- 10 Klare Stjerne hasted' frem,
Ledte dem til Bethlehem,
Over Hytten lav og lille
Stod saa pludselig den stille,
Straalede saa lyst og mildt.
- 11 Glade udi Sjæl og Sind
Ginge de i Hytten ind,
Der var ingen Konge-Throne,
Der kun sad en fattig Kone,
Vugged' Barnet i sit Skjød.
- 12 64Østerlands de vise Mænd
Fandt dog Stjernen der igjen,

- Som de skued' i det Høie,
Thi i Barnets milde Øie
Funklende og klar den sad!
- 13 Den var dem et Tegn saa vist,
At de saae den sande Christ,
Derfor neied' de sig glade,
Offrede paa gyldne Fade
Røgelse med søden Lugt!
- 14 Vil I Smaae ei ogsaa gjerne
See den lyse, milde Stjerne!
For den Konge dybt Jer neie,
Som Guds Rige har i Eie,
Og vil lukke Jer derind!
- 15 Seer Jer til den Himmel blaa,
Med de gyldne Stjerner paa!
Der den Stjerne ei I finde,
Men den er dog vist derinde:
Over Jesu Konge-Stoel!
- 16 Thi det Barn, som var paa Jord,
Blevet er en Konge stor,
Og Han sidder nu deroppe,
Over alle Stjerne-Toppe,
Ved Gud-Faders høire Haand!
- 17 Neier Eder kun, I Smaae,
Han fra Himlen seer derpaa!
Sender Ham med Hjertens-Glæde
Lov og Priis til høie Sæde,
Det er Røgelse for Ham!
- 18 Stjernen ledte vise Mænd
Til nyfødte Konge hen,
I har og en saadan Stjerne,
Og naar I den følge gjerne,
Komme I til Jesum vist!
- 19 Denne Stjerne lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er Hans Guddoms-Ord det klare,
Som Han lod os aabenbare
Til at lyse for vor Fod!

Simeon.

No. 19.

Mel. Af Dybsens Nød vil jeg til Gud.

- 1 Et helligt Liv, en salig Død
Hinanden kjærligt møde,
Som Fugle-Sangen sagte sød
En liflig Aften-Røde!
Saa svæver blidt, paa Gravens Rand,
Med Simeon hver hellig Mand
Guds Herlighed imøde!

- 2 At have stridt den gode Strid,
Og vandret ufortrøden,
Paa Livets Vei, til Endens Tid,
Hvor er det sødt i Døden!
Vel den, som Herren tro har tjent,
Sin Gjerning gjort, sit Løb fuldendt,
I Fred han skal henfare !
- 3 O Simeon, Du Hjertens-Mand,
O, tusindfold til Lykke!
Du prydet har din Tid og Stand
Med Hellighedens Smykke!
67Du lod en Himmel-Vandring see
Til Alderdommens sidste Sne,
Og tjente Gud paa Jorden!
- 4 Al Verdens Frelser var din Skat,
Du brugte dine Kræfter,
At tjene Herren Dag og Nat,
Det stræbte Du kun efter!
Du gik al Verdens Lyst forbi,
Og naa'de paa den trange Sti
En sød og salig Ende!
- 5 Hvad Under da, at Gravens Bo
Dig ei forfærde kunde,
Du gik til Dødens Port saa fro,
Som Fugl i Frydens Lunde!
For Jesus smiled' i din Favn,
Du reiste glad i Herrens Navn
Til søde Himmerige!
- 6 O, Herrens Fred er end at faae,
Men den vil favnetages,
At Faa kun skjønne ret derpaa,
Det høilig maa beklages;
68Thi Sjælen faaer dog ingen Ro,
Før Hjertet i den sande Tro
Sin Jesus kjærlig favner!

Jesus som Barn i Templet.

No. 20.

Mel. Jeg raaber fast o Herre, eller: Jeg vil mig Herren love.

- 1 Hvor stor er dog den Glæde,
At man med Jesus maa
I Herrens Tempel træde,
Og for Hans Aasyn staae!
Ja, Lykke over Lykke,
Som ei kan siges ud,
At Støvet sig tør smykke,
Som Jesu Kirke-Brud!
- 2 Op Sjæl, og agt heel nøie
Paa Jesu Kirke-Færd,
Opgangen*^{Morgen-Røden}, see Luc. 1, 78. fra det Høie
Gaaer i det Lave her,
69Ja, ved Forældres Hænder
Gaaer her i Lede-Baand,

Han, som al Jordens Ender
Og Himlen har i Haand!

3 O Tempel, hvor din Lykke
Paa denne Dag er stor!
Gud vil din Forgaard smykke,
Alt som dit Alter-Chor,
O, lad dig dog forgyld
Af Herlighedens Glands,
Annam den Guddoms-Fylde,
Som overgaaer al Sands!

4 Men ak! Guds Tempels Ære
Er lagt i Støvet ned,
Nu Hver sig selv vil lære,
Af Jesus Faa kun veed,
Hans Ord, Hans Himmel-Tale,
Hans Pine og Hans Død,
Mod dem tør hver Mand gale
I Synde-Søvnens Skjød!

5 70! blandt de Lærdes Skare
Sig Jesus sætter ned,
At høre og forfare,
Hvad de om Hannem veed;
De speide Skriften nøie,
Men *Jesus kjendes ei,*
Han staaer for hver Mands Øie,
Men *Stolthed siger: Nei!* -

6 O, hør os, Jesu milde!
O, dan vort Hjerte saa,
At aarle det og silde
Dit Tempel være maa!
Du selv vor Hjerne vende
Fra Verdens kløge Flok,
Og lær os Dig at kjende,
Saa har vi *Viisdom Nok!*

71

Jesu Daab.

No. 21.

Mel. Jeg vil Din Priis udsjunge.

1 Mig lyster nu at træde
Hen ned til Jordans Flod,
Og bade mig med Glæde,
Hvor Herrens Fødder stod,
At see det store Haab,
Den Naade, Gud har skiftet,
Den Pagt, Han haver stiftet
Med mig udi min Daab!

2 *Der* Himmelen staaer aaben,
Der Faderen i Løn
Forkynder over Daaben:
Du er Min kjære Søn!
Der, i den dybe Dal,

Alt under Due-Vinger,
Sig hvælver brat Guds Finger
En herlig Bølge-Sal!

3 72 Johannes vel med Føie
Maa høilig undres paa,
At sig for ham vil bøie
Den Største Øiet saae,
At Du, af hvem han selv,
Enddog han er en Døber,
At tvættes høit behøver,
Kom saa til Jordans Elv! –

4 Hvad skal da Støv og Aske,
Hvad skal da Jordans Vand!
Vil Reenhed selv sig vaske,
Som Hav i ringe Spand!
Saae vel Johannes feil,
Da han i Dig opdaged',
Hvad Faderen behaged':
Det rette Dydens Speil!

5 Nei, Du vil Dig kun bade
I Jordans blanke Flod,
For der at efterlade
Den Kraft, os giver Bod,
73 Ja, for af Vand med Ord
Et Sjæle-Bad at blande,
Som renser trindt om Lande,
Til Gjæster ved Guds Bord!

6 Saa er vi da Guds Poder,
Som Piil ved Bækkens Rand!
Guds Kirke er vor Moder,
Hans Aand vor Trøster-Mand!
Paa Herrens Bøn vor Daab
Os Himlen skal oplukke,
Til Fryde-Sang for Sukke:
Det er vor Tro og Haab!

Jesus paa Havet.

No. 22.

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

1 **H**vad er det for en Snekke,
Og liden Færge-Baad,
Som har kun Bølge-Dække,
Til Redning intet Raad,
74 Som løftes høit i Sky,
Kun for saa dybt at bunde,
At den vel gaaer til Grunde,
Og aldrig sees paa Ny!

2 O, *Jesus*, den Eenbaarne,
Han er jo dog ombord,
Kan disse Bølge-Taarne
Sig holde mod Hans Ord:
Mod Ordet af Guds Søn,
Som lærte Hjerter mange

For Hulken Takke-Sange,
Og Djævle ydmyg Bøn!

3 I Løftingen Han sover,
Mens Stormen tuder vild,
At vække dog vel vover
En Svend den Herre mild,
Ja, vaagne brat Han maa,
Thi Hans Disciplers Skare
Nu raaber: frels af Fare!
Ak, Herre, vi forgaae!

4 O, hvi er I saa bange?
Hvor er nu Eders Tro?
75Hvad er det, I forlange?
For Storm og Bølger Ro? –
Velan! vær stille Hav!
Ti kvær, Du Storm! jeg byder.
O see, Ham Bølgen lyder,
For Ordet Stormen tav! –

5 Saa gaaer det alle Dage
Med Kirke-Snekken fiin,
Hvor høit end Bølger brage
Ved hule Stormes Hviin,
Det immer synes kun,
Som Herren hardt mon sove,
La'r gaae for Vind og Vove
Sin Ark til Havsens Bund!

6 Det er kun List, Han øver
Mod Helved' og dets Hær,
Det er kun Tro, Han prøver
Hos dem, Han haver kjær;
Det koster kun et Ord,
Da Storm og Bølger stærke
Det faae tilgavns at mærke:
Vi Herren har ombord!

7 76Da maae sig Kæmper bøie,
Om end de knurre smaat,
Da maae sig Konger føie,
Alt efter Zions Drot,
Da raabe Mark og Fjeld:
Kom, lad os Herren love,
Som over Vind og Vove
Har Magt i Gry og Kveld!

Jesu Indtog i Jerusalem.

No. 23.

Egen Melodie.

1 **F**ryd Dig, Du Christi Brud,
Imod Din Herre og Gud!
Forhaanden er Hans Naade,
Som Dig Propheten spaa'de!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

- 2 77Stat op, i Jesu Navn,
Nu gaaer der Syn for Savn:
Her rider Ærens Konning,
Glæd Dig, Du Zions Dronning!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!
- 3 Et Asen Hannem bær,
Dog er det Herre-Færd!
Hans Rustning synes ringe,
Dog kan Han Døden tvinge!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!
- 4 Sagtmodig Han og god,
I Sind og saa i Mod,
Har Dyrt og Godt at føre,
Det Bruden skal tilhøre!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!
- 5 Lad op nu Port og Dør
Saa høit, som aldrig før!
78Nu agter, med de Bedste,
Din Konning Dig at gjæste!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!
- 6 Strø Blomster paa Hans Vei,
Og spar Din Silke ei!
Lad bæres for Ham Palmer!
Lad sjunges for Ham Psalmer!
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!
- 7 Umyndige og Smaae
Istemme ligesaa!
Den ganske Engle-Skare
Fra høien Himmel svare:
Hosjanna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Den hellige Nadveres Indstiftelse.

(Efter 1 Cor. 11.)

No. 24.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

- 1 "Fra Herrens egen Mund og Ord,
Og fra Hans Naades rige Bord
Har jeg annammet det, jeg her
Leverer Eder, En og Hver.
- 2 Det er Hans Nadvers Sakrament,
Hvori Hans Kjærlighed blev kjendt,

- At Han sig hen i Døden gav,
Og vandt os Liv udi Sin Grav.
- 3 Udi den Nat, Han blev forraadt,
Af Vold og Uret undertraadt,
Da stifted' Han Sin Nadver' ind,
Oplod Sit Guddoms-Hjert' og Sind.
- 4 Da tog Han Brødet i Sin Haand,
Velsignede det med Sin Aand,
Brød det og sagde: Tager det,
Og æder nu en Himmel-Ret!
- 5 80Det Brød Mit sande Legem' er,
Som bliver offret for Enhver,
I derved mindes skal min Død,
Saatidt I æder dette Brød!
- 6 Han tog og Kalken ligesaa,
Velsignelse den lagde paa,
Og sagde: Drikker her Mit Blod
I Viin, som er en Naade-Flod!
- 7 O drikker Alle, lædskes nu,
Og kommer Mig derved ihu,
At Jeg drak ud med bredfuldt Maal
For Eder Dødens bittre Skaal!"
- 8 O Jesu, gjør det ved Din Aand,
At dog Guds egen Kraft og Haand
Berede kan mit Hjerte saa,
Jeg værdig kan til Alters gaae!
- 9 Bestyrk Du selv min svage Tro!
Ryd Vantro af mit Hjertes Bo,
Saa jeg, til evig Salighed,
Slet Intet uden Jesum veed!
- 10 81Du med Dig selv mig saa foreen,
At Synd og Nød og Dødsens Meen
Os aldrig mere skiller ad,
Saa dør i Dig jeg fro og glad!

Jesu Lovsang.

No. 25.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

- 1 **H**ører til, I høie Himle,
Hører til, I Engle-Chor!
Hører til, I Folk, som vrimle,
Slægt, som Jorderig' beboer!
Hører, hver som høre kan,
Hver, som Sands har og Forstand!
Alt det, som har Aand og Øre,
Lave sig nu til at høre!
- 2 *J*esus, o vor *J*esus sjunger!
O, en meer end Engle-Sang!
Tier alle Engle-Tunger!
Jesu Røst lad have Gang!

82Himlens hele Harmonie
Sættes nu i Melodie
Ved vor Jesu Mund og Hjerte,
Før Ham Døden skulde smerte!

3 O, Du Guds Apostel-Skare!
O, hvor Eders Hjerte-Grund
Maatte sig med Fryd opklare,
Der I tog af Jesu Mund
Isra-els Halleluja,
Priste Gud for Frelse fra
Det ægyptisk' Aag og Plage,
Og for Canans Fryde-Dage!

4 Ja, o søde Himmel-Sanger!
Du har vel opladt Din Røst
For al Verdens Folk og Fanger,
Takket Gud for denne Trøst:
At de skulle Frihed faae,
Og udi Guds Rige gaae,
Ved Dit Fængsel, Død og Smerte,
Og ved Sukket fra Dit Hjerte!

5 O, hvor søde Himmel-Toner
Der dog paa Din Tunge laae!
83Du, som Verdens Synd forsoner,
Sang, ret som Du Døden saae!
Adam gik af Paradiis,
Græd for Herrens Vredes Riis,
Du igjen med Sang oplukker
Himlens Dør, - og Slangen sukker!

6 Stem Du nu mit svage Hjerte,
Stem min Tunge, Sjæl og Aand,
Saa jeg sjunger om Din Smerte!
Drei mig med Din Guddoms-Haand,
Saa Din Lov-Sang blive maa
Alt, hvad Sjælen nynner paa,
Saa jeg drive kan og dræbe
Døden, med Din Død paa Læbe!

7 Syng min Sjæl, og lad det høre,
Der er Glæde i din Graad,
For det klang dig sødt i Øre:
Slangen mistet har sin Braad
Syng om Ham, som for dig leed,
Meer end nogen Engel veed!
Tro og syng, saa skal du stige
Syngende til Himmerige!

Jesus i Urte-Gaarden.

No. 26.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

1 **O**ver Kedron Jesus træder,
Med frivillig Aand og Mod,
Græder, alle Øine, græder,

- Græder, om I kunde, Blod!
See, hvor Bladet sig har vendt,
Alle Buer er nu spændt,
Og paa Jesum ene sigter:
Isra-el sin Konge svigter!
- 2 David engang, tung om Hjerte,
Gik hen over Kedrons Vand,
Fuld af Harm, af Graad og Smerte,
Flygtig i sit eget Land,
Men, o Jesu, maatte Du,
Ikke ængstes mere nu?
Du, som Dig til Døden skynder,
Bær' al Verdens Sorg og Synder!
- 3 Vil Du, i Din Nød og Møie,
Hen til Olje-Bjerget gaae,
Der er intet Træ for Øie,
Som Freds-Frugter voxer paa;
Krig og Strid og Mord og Død,
Pine, Plage, Spot og Nød
Synes af hver Knop at sprude:
Freden er for Jesus ude!
- 4 Gaaer Du ind udi en Have,
Som er Folkets Fryde-Sted,
Angest vil sig strax tillave,
Følger Dig i Hælen med!
Kom, o Adam, kom og see
Ind udi Gethsemane!
See, hvor dine søde Lyster
Hoved-Angest af Ham kryster!
- 5 See, hvor skjælte Jesu Lemmer,
See, hvor ryster Gud og Mand!
Tænk, hvor Syndens Byrde klemmer,
Døden stormer Livsens Land,
86 Trænger sig i Jesu Blod,
Kniber ved Hans Hjerte-Rod,
Slider, saver, skjær' og stinger,
Som ti tusind' giftig' Klinger!
- 6 See, hvor vaandefuld Han falder
Ned, med Bøn udi Sin Nød,
Trende Gange Gud paakalder,
Beder, at den bittre Død
Og den Kalk maa vige hen,
Er dog strax tilfreds igjen!
Hvad Hans Fader kun behager,
Derimod han gjerne tager!
- 7 See, hvor Han med Døden strider,
Ængstet i Sin Hjerte-Rod!
See, hvor Otter-Slangen bider,
Og ophidser alt Hans Blod!
See, o see, hvor ængstes Han!
See, hvor giftig var den Tand,
Som med Dødens kolde Smerte
Brød Guds Søns det rene Hjerte!
- 8 87 See, hvordan at Blodet dryber
Ud af hvert Hans Svede-Hul!
Døden i hver Aare kryber,
Gjør Hans Ansigt sort som Kul;
Græsset, hvor min Jesus laae,
Fik en blodig Dugg oppaa
Af Hans Aarers Purpur-Kilde:

Ak, hvor led da Jesus ilde!

- 9 Men, o Blomster! I, som kunde
Vædes af den Dugg saa reen,
I lyksalig Stund oprunde
I dog under Palme-Green!
Blomsterne i Paradiis
Bær' mod Eder ingen Priis;
Thi det Blod, som Eder farved',
Gjør, at jeg har Himlen arvet!
- 10 Naar jeg som et Blomster visner,
Naar jeg tørres skal som Hø,
Naar selv Blodet i mig isner,
Naar jeg daane skal og døe,
88Lad den kolde Sved kun staae
Paa min Kind og Læbe blaa:
Lydt min Jesu Blode-Draaber
For min Sjæles Frelse raaber!

Jesus for Annas og Caiphas.

No. 27.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

- 1 **L**ænge haver Satan spundet
Snære-Garn til Jesu Haand,
Synden kraftelig har tvundet
Paa de stærke Helved-Baand,
Himlen er i Baand og Bast,
Ja, Guds egen Søn er fast,
Han en Fange nu er bleven,
Og omkring i Skjændsel dreven.
- 2 89See, hvordan de Hannem slæber,
(Om Han end frivillig gaaer)
Grumme Hænder, slemme Læber
Driver, drager, skjænder, slaaer!
Hver er fuld af Hævn og Harm,
Frygter dog for stor Allarm;
Han maa følge, hvor de render,
Som et Lam i Ulve-Tænder!
- 3 Annas er end ei i Senge,
Vaagen er den gamle Skalk,
I hans Huus de Jesum trænge,
Som en Due til en Falk,
Og derfra til Caipham,
Hvor Ham møder Spot og Skam,
Vold og Uret paa Ham falde,
Oprørt af al Ondskabs Galde!
- 4 Solen er alt under Lide,
Men Retfærdighedens Soel,
Jesus, staaer ved deres Side
Og for deres Spotter-Stoel;
90Lyset kom til dennem ind,
Dog er Hver i Sindet blind,
Klerke spørge om Hans Lære,
Dog de troe den Tant at være!

5 Vil Han for Sin Lærdom tale
Med en sær Sagtmodighed,
Løgn tør strax mod Sandhed prale,
Knytte Næven, blive vred,
Og en Kindhest give Ham,
Uden Blussel, uden Skam,
Gud maa tage Munde-Daske
Af en Skalk, der er kun Aske!

6 Falske Vidner nu opsøges,
Og hvo Løgn kan digte bedst,
Onde Folkes Tal forøges,
Ræv skal sidde Retten næst;
Jesu Ansigt spytted paa,
Skjult med Skam, Han høre maa,
At Han sige skal og gjætte,
Hvo Ham saa tør forurette!

7 91Sluttet er det Raad og Rænke,
At Han dræbes skal og døe,
Han paa Skaansel tør ei tænke,
Hører, hvor de Hunde gjøe:
At Han skal faae Dødens Løn,
For Han kalder Sig Guds Søn!
Det Han er, maa Han ei være,
Alle Mand tør *Gud* vanære!

8 Skal og jeg for Sandhed lide,
Skal jeg haanlig spytted paa,
Vil man mig paa Tunger slide,
Skal jeg Munde-Daske faae,
Lad mig da i Troen see
Al den Haanhed, Spot og Spee,
Som Du vilde for mig bæere,
Til min Fryd og evig' Ære!

9 Vil man og med Døden true,
Lægge mig al Skjændsel paa,
Gid min Sjæl maa da beskue,
Hvor taalmodig man Dig saae,
92Der Du vidste Dødens Dom
Kunde ei gaaes udenom;
Saa skal al Din Meen og Møde
Dødens Tanker mig forsøde!

Peders Fald.

No. 28.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

1 **I**ngen Høihed, ingen Ære,
Ingen slig Fuldkommenhed
Kan der under Solen være,
At den sig forsikkret veed
For at gjøre Synde-Fald;
Intet Embed', intet Kald
Selv den Troeste betrygger
Imod Gru for Dødens Skygger!

93Ingen gjøre sig de Tanker,

- 2 At han ikke snuble kan!
Af vor egen Styrkes Anker
Skuffes vi paa vilden Strand;
Ingen sig formaste maa,
Om han end idag kan staae,
Thi han kan i Morgen falde,
Og sig ulyksalig kalde!
- 3 Store Helgen' ogsaa haver
Adams Kjød og Klæder paa,
Deres høie Himmel-Gaver
De i Leer-Kar bære maae;
Kom og see, hvor Peder faldt,
Der det om hans Troskab gjaldt!
Jesus da hans Løfter savner,
De fløi bort som Røg og Avner!
- 4 Han ved Ilden, naar han gyser,
Veed sig vel at gjøre varm;
Men Guds Kjærlighed dog fryser
I hans Hjerte, Bryst og Barm;
94 Naar en Pige spørger ham
Om han kjender det Guds Lam?
Han tre Gange Jesum nægter,
Og med Synd mod Døden fægter.
- 5 Hanen galder og forkynder
Nattens Gang; men Peder ei
Kjender Gang i sine Synder,
Han er paa den brede Vei;
Han forbander sig og svær,
At ham Jesus fremmed er,
Og, *midt i hans Synd og Laster*
Jesus Øie paa ham kaster.-
- 6 Peder! est Du da en *Klippe*,
Som Guds Kirke bygges paa?
Hvor kan Du da saadan *glippe*,
Og i Storm ei bedre staae?
Nei, vor *Jesus Klippen* er,
Og Hans Ord, som alting bær',
Det staaer fast og aldrig rygges,
Paa *Hans Ord* Guds Kirke bygges!
- 7 95 Ingen Sorrhig og Elende
Dig, o Jesu, hindre kan,
Fra Dit Øie at henvende
Paa den usle, faldne Mand;
Han og mærked', at Du saae
Alt, hvad i hans Hjerte laae,
Og hvad Skyld der i ham findes,
Saa med Graad Dit Ord han mindes!
- 8 Peder faldt, og blev oprettet
Ved Din Naades store Arm,
O min Jesu, det har lettet
Synde-Stenen i min Barm!
Naade Du hos mig ogsaa
Lade vil for Retten gaae,
Være med Din Trøst tilstede,
Naar, som Peder, jeg vil græde!

No. 29.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

- 1 **P**engene, som Judas slængte
I de onde Præsters Skjød,
Og den Løn, hvorfor han hængte,
Som hans fule Indvold' brød,
Vil ei deres Hykler-Sind
I Guds Kiste lægge ind,
Kirke-Blokken vil de spare,
Men ei *Hjerterne* forvare!
- 2 Derfor det dem saa behager,
At de Penge gives skal
For en Pottemagers Ager,
Som for denne Priis er fal,
At og Pillegrime kan
Faae et ringe Hvile-Land;
Dennem der de vil begrave,
Som blandt Guds Folk Lodd ei have!
- 3 97O min Jesu! o, mig fattes
Sands i disse dybe Ting!
Himlen kan mod Dig ei skattes,
Og ei hele Verdens Ring,
Fuld af Perler, Sølv og Guld; –
Dog kan nogle Fødder Muld
Mod Dit Værd, o Jesu! sættes:
Aldrig det af mig forgjættes!
- 4 Udaf Verdens Jord og Ager
Jeg med Adam tagen blev,
Gud, Du est min Pottemager,
Og Dit Forsyn Hjulet drev!
Dine Fingre danned' mig
Allevegne underlig:
Gid mit Leer-Kar ikkun bære
Almagts-Præget, Dig til Ære!
- 5 Jeg var fremmed, (Gud det bedre!)
Som jeg daglig mindes vel,
Jeg, saavel som mine Fædre,
Fremmed var fra Isra-el;
98Men nu Deel vi har og Part
I Dit Folk, med Guddoms-Art,
Nu har vi et Gravsted fundet,
Som ved Jesu Blod er vundet!
- 6 Fremmed' er vi alle Dage,
Pillegrime i vor Færd;
Naar engang vi skal afdrage
Vandre-Klædet, som vi bær',
Og i Jorden lægge ned
Al vor Pragt og Herlighed:
Tak, o Jesu, vi mon eie
I Din Grav et roligt Leie!
- 7 Det er nu mit Hjertes Glæde,
Mens jeg boer i dette Leer,
Ved hvert Fjed, som jeg mon' træde,
At jeg stunder meer og meer
Til det Sted, hvor jeg en Vraa
Skal udi Guds Ager faae,
Hvor jeg voxer op med Hveden,

Jesus for Pilatus.

No. 30.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

- 1 **J**esus, som skal Verden dømme,
Til Pilati Dom-Huus maa,
Under Jøde-Baand og Tømme,
Fuld af Spot og Skjændsel gaae;
For en Hedning, som ei veed
Om Guds Ord og Lov Beskeed,
Han Sig lade maa anklage,
Ja, mod Vold og Uret tage!
- 2 I, som Kul mon overkridte,
Skye det Thing-Huus som en Pest,
For ei Eder at besmitte
Til den store Paaske-Fest,
Gjerne dog i Lasters Dynd,
Løgn og Mord og blodig Synd,
Sjæl og Hjerte slet nedsænke,
Og alt Ondt mod Gud optænke!
- 3 Du, for Hvem al Verden ryster,
Fra Hvis Ansigt Lynet gaaer,
Jordens Fyrster slaaer og kryster,
Som et ringe Potte-Skaar;
Dig den usle Trælle-Æt
Truer nu med Lov og Ret:
Lammets Ret i Støvet træder
Ulve nu i Faare-Klæder!
- 4 End vil ei Pilatus være
Saa forhærdet i sin Sjæl,
Han jo, til sin Dom-Stoels Ære,
Spørger smaat om Ret og Skjel,
Om hvad Lys i dunkel Sag
De kan bringe for en Dag,
Da ei dømmer uden Brøde
Romer-Retten selv en Jøde!
- 5 See, nu svulmed' Edder-Lunger,
Gift nu spyed' Slange-Mund,
Aldrig værre Orme-Tunger
Spotted' Gud og Sandheds Grund;
101Hvad de lyve, det skal staae
Som en Muur at bygge paa;
Nok det være skal at sige:
Han i Ondskab har ei Lige!
- 6 Dog, for Løgneren kort at fatte,
Lyder det: endog til Rom
Han forbyder Folk at skatte,
Oprør er sin egen Dom,
Over ganske Jøde-Land
Efter Kronen griber Han;

Hvo sig selv en Konge kalder,
Klart fra Keiseren affalder!

7 Om Sit Rige og Sin Krone
Jesus da et Spørgsmaal faaer,
Og bekjender, at Hans Throne
Vel paa faste Fødder staaer,
Skinner dog ei over Muld,
Som af Elfenbeen og Guld;
Thi Han throner, sandt at sige,
Kun med Gud i Sandheds Rige!

8 102Saadant ei Pilatus ændser,
Spør' ei til det Rige Vei,
Inden Romer-Rigets Grændser,
Godt han veed, det findes ei;
Hvad er Sandhed! siger han,
Som en oplyst Verdens-Mand,
Vender Rygg, hvor ham er givet
Syn af Sandheden og Livet!

9 Dog Pilatus maa bekjende,
Noget veed han, som er sandt,
Da Forhøret var til Ende:
Jesus han uskyldig fandt;
Men om Præste-Loven kan
Finde Feil hos sagløs Mand,
Han ei Jøder vil formene,
Den Uskyldige at stene!

103

Jesus dømmes.

No. 31.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

1 **R**ettens Spiir det er nu brækket,
Kjærlighed er bleven kold,
Hyklere har kastet Dækket,
Uskyld møder Trods og Vold,
Løgn er ført i Konge-Dragt,
Sandhed afviist med Foragt,
Uret klæder Dommer-Sæde:
Stene maae derover græde!

2 Aldrig under Himlens Bue,
Og det hvalvte Stjerne-Tag,
Var der slig en Dom at skue
I saa klar en retviis Sag!
Uden Skyld og alt Beviis
Dømmes her til Livs Forliis
Han, som Sandhed er og Naade:
Det er Urets mørke Gaade!

3 104Vel Pilatus sine Hænder
Tvætter smukt i Kilde-Vand,
Og sin Uskyld forevender,
For han er en plaget Mand,
Men Uskyldighedens Blod

Ei aftvætter nogen Flod,
Vaske Hænder end hinanden,
Hjertesort er Gjernings-Manden!

- 4 Folk der findes dog i Skare,
Som til Ondt har bedre Mod,
Og med Raab i Sky tør svare:
Paa vort Hoved *Jesu* Blod!
Hævnes maa, om Han har Ret,
Det paa os og al vor Æt!
Saa gjør Falskheds Brænde-Mærke
Folk til Ondskab djævle-stærke!

Jesu syv Ord paa Korset.

No. 32.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

- 1 **G**ak under Jesu Kors at staae,
O kjære Sjæl! og med Attraa
Kys Jesu Fødder, og giv Agt
Paa hvad Han har til Afskeed sagt!
- 2 Han først for Sine Fjender bad:
*"O, kjære Fader dem forlad;
Thi hvad de gjøre, veed de ei,
Gaae blinde paa den brede Vei!"*
- 3 O Jesu! bed Du og for *mig*,
Du seer, hvor blind og skrøbelig
Jeg er i al min Vei og Værk,
Men ved *Din* Bøn jeg bliver stærk!
- 4 Du dermed til Din Moder saae,
Hvor jammer-fuld hun monne staae,
Som stødt igjennem Sjæl og Liv
Med Morder-Sværd og Dræbe-Kniv!
- 5 106En anden Søn Du hende gav
Til Lindring, Trøst og Støtte-Stav:
*"Johannes, tag Dig hendes Sag
Som Moders an, fra denne Dag!"*
- 6 Om *jeg*, o Jesu! og skal staae
Forladt, forhadet, med Korset paa,
Ja, venne-løs blandt Rov og Ran:
Send et Guds Barn, som ta'er mig an!
- 7 Den Røver, som i Dødens Strid
Slog troende til *Dig* sin Lid,
Din Miskundhed til evig Priis,
Du fast tilsagde Paradiis!
- 8 Lad mig og i min sidste Stund
Det høre af Din egen Mund:
*"Du være skal idag med Mig
I Paradiis, i Himmerig!"*

Det fjerde Ord var græsseligt,

- 9 Og aldrig hørte Himlen Sligt:
*"Min Gud, min Gud! hvi haver Du
I denne Nød forladt Mig nu!"*
- 10 107For *min* Skyld blev Du saa forladt,
Og af Guds Vrede tagen fat,
At aldrig *jeg* forlades skal
I Dødens grumme, dybe Dal!
- 11 At Vredens Lyn er og en Ild,
Det følte Du, o Frelser mild!
"Mig tørster," sagde Du, og fik
Af Æddike saa suur en Drik!
- 12 Saa tømte i den bittre Skaal
Du Kalken ud med bredfuldt Maal!
Den søde Gift drak Adam først,
Men Du fik Galden i Din Tørst!
- 13 O Trøstens Ord: *"Det er fuldbragt!"*
Et bedre Ord blev aldrig sagt,
Opfyldt er Lov og Propheti,
Afskaffet Dødens Tyranni!
- 14 Det sidste Suk, min Jesus gav,
Det stiller Storm paa Verdens Hav,
Han sagde: *"Fader, i Din Haand
Befaler jeg Min Sjæl og Aand!"*
- 15 108Det Ord, det Ord sig trænge ind
Udi mit Hjerte, Sjæl og Sind,
Og blive saa det sidste Ord,
Jeg tale skal paa denne Jord!